

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG LEGFELSŐBB BÍRÓSÁGA

Bfv.I.49/2009/9. szám

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

A Magyar Köztársaság Legfelsőbb Bírósága a Budapesten, 2009. év május hó 26. napján megtartott nyilvános ülésen meghozta az alábbi

v é g z é s t:

A vesztegetés büntette és más bűncselekmények miatt a terheltek ellen folyamatban volt büntető ügyben az I. rendű terhelt védője által benyújtott felülvizsgálati indítványt elbírálv a Hajdú-Bihar Megyei Bíróság 17. B. 349/2005/58. számú, valamint a Debreceni Ítéltábla Bf. II. 552/2007/36. számú ítéletét az I. rendű terheltre vonatkozó részében **hatályában fenntartja.**

A végzés ellen fellebbezésnek és felülvizsgálatnak nincs helye, s ebben az ügyben sem az indítvány előterjesztője, sem azonos tartalommal más jogosult újabb felülvizsgálati indítványt nem terjeszthet elő.

I n d o k o l á s

Az I. r. terheltet a Hajdú-Bihar Megyei Bíróság a 2007. május 17. napján kelt 17.B.349/2005/58. számú ítéletével bűnösnek mondta ki 4 rb., a Btk. 250. § (1) bekezdésébe ütköző és a (2) bekezdés a) pontjára figyelemmel a (3) bekezdés III. tétel 2. fordulata szerint minősülő vesztegetés büntettében, a Btk. 318. § (1) bekezdésébe ütköző és a (4) bekezdés a) pontja szerint minősülő, társtettesként elkövetett csalás büntettének kísérletében, valamint 3 rb., a Btk. 225. §-a szerinti hivatali visszaélés büntettében; ezért halmazati büntetésül öt évi börtönbüntetésre, öt évi közügyektől eltiltásra, 300.000 forint pénzmellékbüntetésre és lefokozásra ítélte.

Ezen túl az I. r. terheltet az ellene különleges személyes adattal visszaélés büntette miatt emelt vád alól felmentette.

Az ítéleti tényállás lényege a következő:

Az I. r. terhelt Rendőrkapitányság Vizsgálati Osztályának állományában vizsgálóként dolgozott 1989-től 2004 májusáig.

I. 2004. április 20. napjára beidézte L. A.-t, és közölte vele, hogy ellene nyomozás folyik kábítószer-kereskedelem miatt, mód van azonban arra, hogy ennek ne legyenek következményei. Felhívta, hogy ennek érdekében vegye fel a kapcsolatot a II. r. terhelttel. L. A. - aki ellen valójában nem folyt nyomozás - fel is vette a kapcsolatot a II. r. terhelttel, aki - egyeztetve az I. r. terhelttel - közölte vele, hogy a vele szemben folyó operatív eljárás eredménytelenné tétele érdekében 2.000.000 forintot kell fizetnie.

L. A. azonban mindezt bejelentette az ügyészségi nyomozóhivatalnak, és annak közreműködése mellett - többszöri egyeztetés után - találkozót beszélt meg a II. r. terhelttel, azt ígérve, hogy a kért összeg nagyobb részét, 1.500.000 forintot ott neki átadja. 2004. május 3-án került sor a találkozóra, ahol a II. r. terheltet a rendőrök tetten érték.

II. A. F. 2004. március 13-án tetteleg bántalmazta egy sörözőben H. Á. sértettet, aki ennek következtében nyolc napon belül gyógyuló sérülést szenvedett el. Emiatt vele szemben súlyos testi sértés büntetének kísérlete miatt büntetőeljárás indult.

A. F. az I. r. terhelttől kért az ügy kapcsán tanácsot, aki megígérte, hogy a sértett nevét és címét megszerzi annak érdekében, hogy őt és a társaságában lévő személyeket A. F. rábírhassa vallomásuk visszavonására.

2004. április 20-án az I. r. terhelt a sértett nevét és címét átadta A. F.-nek, és azt tanácsolta neki, hogy ne saját maga keresse meg a sértettet, hanem valamelyik ismerőst küldje hozzá; mindezért 50.000 forintot kért. Ebből 40.000 forintot A. F. nyomban át is adott azzal, hogy a különbözetet a későbbiekben kiegyenlíti.

A sértett azonban már nem lakott a megadott címen. Az új lakcímét A. F. barátja - aki az ő kérésére a sértettet kereste - kiderítette; a vele folytatott megbeszélés azonban nem vezetett eredményre. Időközben az I. r. terhelt is kiderítette a sértett új lakcímét, és arról A. F.-et tájékoztatta.

Ezt követően A. F. feljelentést tett a terhelt ellen az ügyészségi nyomozóhivatalnál, és velük együttműködve 2005. május 3-án találkozott az I. r. terhelttel. A találkozón megegyeztek abban, hogy a terhelt által kért összegből még ki nem fizetett 10.000 forint átadására akkor kerül majd sor, ha az ügy lezárult; a terhelt emellett ekkor is tanácsokat adott A. F.-nek annak érdekében, hogy vele szemben a büntetőeljárás következmények nélkül záruljon le.

III. 2003. július 21-én az ügy III. r. terheltje azért kereste meg az I. r. terheltet, hogy annak segítségét kérje egy, a jelen ügy IV. r. terheltje ellen folyó büntetőeljárásban. Az I. r. terhelt segítséget is ígért, ezért anyagi ellenszolgáltatást kérve és azt is kikötve, hogy előre kell fizetni.

Az eljárás során azt nem sikerült kétséget kizáró módon megállapítani, hogy az I. r. terhelt kapott-e terhelt-társától bármit is, illetve az ügyben megkísérelt-e társa érdekében eljárni.

IV. 2003. április 27-én az ügy V. r. terheltje, továbbá egy testvérpár között szóváltásra, majd tettlegességre került sor, amelynek során az V. r. terhelt késével megsebesítette a sértetteket, akiknek sérülései nyolc napon belül gyógyultak. Az V. r. terhelt felhívta ismerőseit, az I. r. terheltet, tanácsot és segítséget kérve tőle. Ezután az ellene indult nyomozás során az V. r. terheltet az ügy előadójaként az I. r. terhelt hallgatta ki. A kihallgatásról készült jegyzőkönyv tartalmát előre egyeztetette társával. Eszerint az V. r. terhelt védekezésének lényege az volt, hogy nem késsel, hanem a kulcstartóján lévő fémlappal okozta a vágott sérüléseket. Vallomásának hitelessége érdekében készítettett is magának egy ilyen fémlapot.

Bár társa előadásának valótlanságával az I. r. terhelt tisztában volt, a nyomozást olyan módon folytatta le, hogy annak eredményeként a Városi Ügyészség az V. r. terhelttel szemben a vádemelést egy évre elhalasztotta, majd a nyomozást egy év elteltével - büntethetőséget megszüntető okból - megszüntette.

V. Az ügy VI. r. terheltje ellen élettársa - és annak édesanyja - bántalmazása miatt 2003-ban két eljárás is folyt a Rendőrkapitányságon. Az ügyek egyesítése után abban az előadó az I. r. terhelt volt. A VI. r. terhelt megkereste az I. r. terheltet, a segítségét kérve. Ezután az I. rendű terhelt folyamatosan tájékoztatta a VI. r. terheltet a tanúk által elmondottakról, és tanácsokat adott arra nézve, hogy miként védekezzen.

Az eljárást szándékosan úgy folytatta le, hogy azzal társa felelősségét csökkentse. Ennek eredményeként 2003. november 13-án kelt határozatával a Városi Ügyészség a VI. r. terhelt ellen a garázdaság vétsége, valamint 2 rb. súlyos testi sértés büntettének kísérlete miatt indult büntetőeljárást megszüntette.

VI. A VII. r. terheltet tanúként idézték egy csalás büntette miatt folyamatban volt nyomozás során a rendőrkapitányságra. Meghallgatása előtt - 2003. július 3-án - az I. r. terhelthez fordult, aki kihasználva félelmét félrevezette őt, és azt közölte vele, hogy sor kerülhet gyanúsítottkénti kihallgatására és őrizetbe vételére, egyben ígéretet tett ennek megakadályozására. Azt megállapítani, hogy az I.r. terhelt ezért ellenszolgáltatást kért vagy kapott volna, kétséget kizáró módon nem lehetett.

A bizonyítékok értékelése során tényként rögzítette az első fokú bíróság azt is, hogy az I. r. terhelt azért vezette félre a VII. r. terheltet, mert egy korábbi nézeteltérésük miatt neheztelt rá, és emiatt „be akart tartani egy kicsit” neki (első fokú ítélet 34. oldal utolsó bekezdés).

VII. 2003. augusztus 6. napján egy ismerőse megkereste az I. r. terheltet, arra kérve, hogy tudja meg: élettársát milyen büntetőügyben idézték. A kérésnek eleget téve a terhelt a gépjármű-nyilvántartásból megszerezte a szükséges személyi adatokat, majd azok alapján ismerőse élettársának erkölcsi bizonyítványát. A személyi adatok pontatlansága miatt azonban egy másik személy erkölcsi bizonyítványához jutott hozzá, amely szerint az azonos név viselője már volt büntetve; a terhelt ismerősével annak élettársáról ennek megfelelően nyújtott tájékoztatást.

Az első fokú határozat ellen bejelentett fellebbezések folytán másodfokon eljáró Debreceni Ítéltábla a 2008. szeptember 29. napján kelt Bf.II.552/2007/36. számú ítéletével - megváltoztatva az első fokú bíróság ítéletét - az I. r. terhelt terhére megállapított, vesztegetésként értékelt bűncselekmények közül 2 rendbelit (tényállás IV. és V. pontja) hivatali visszaélés büntettének minősített, és a vele szemben kiszabott börtönbüntetést három év hat hónapra enyhítette, a lefokozás mellékbüntetést mellőzte, ugyanakkor vele szemben 40.000 forint vagyonekobzást rendelt el; egyebekben az első fokú ítéletet rá nézve helybenhagyta.

• o -

A jogerős határozatok ellen az I. r. terhelt védője felülvizsgálati indítványt nyújtott be, annak jogalapját a Be. 416. § (1) bekezdés a) és b) pontjában jelölve meg. Arra hivatkozott, hogy az eljárás

bíróságok védence bűnösségét részben az anyagi jogszabályok megsértésével állapították meg, részben pedig tévesen minősítették a terhére megállapított bűncselekményeket, és emiatt vele szemben törvénysértő büntetést szabtak ki.

Az indítvány szerint törvénysértő a tényállás I. pontjában írt cselekmény jogerős ítéletek szerinti minősítése, mivel a hivatali visszaélés büntette a csalással a specialitás viszonyában van. Erre tekintettel egymással e bűncselekmények nem állhatnak bűnhalmazatban; ezért e cselekmény helyes minősítése hivatali visszaélés büntette.

A védő álláspontja szerint a tényállás II. és III. pontjában írt cselekményekkel a terhelt nem a vesztegetés, hanem legfeljebb a hivatali visszaélés törvényi tényállásának elemeit valósította meg, miután az azokkal érintett nyomozás során nem ő volt az ügy előadója, azokban döntési jogkörrel nem rendelkezett. Így azok ítéleti minősítése is törvénysértő.

Emellett az utóbbi két cselekmény kapcsán az üzletszerű elkövetés megállapítását és az ennek megfelelő minősítést is törvénysértőnek találta, arra hivatkozva, hogy az irányadó tényállások nem tartalmaztak olyan adatot, miszerint a terhelt rendszeres haszonszerzésre törekedve követte volna el azokat. A két cselekmény elkövetése között egyébként is hosszú idő telt el.

A tényállás VI. pontjában írt cselekményben pedig a terhelt bűnösségének megállapítására az indítvány szerint azért nem kerülhetett volna sor, mert a jogtalan hátrány okozásának szándéka védence terhére nem volt megállapítható; az ügyben az irányadó tényállásból erre nem vonható le következtetés, mint ahogy arra sem, hogy bármit tett volna az ügyben, vagy érdeklődött volna annak állásáról.

Ezért a megtámadott határozatok megváltoztatására:

a tényállás VI. pontjában írt cselekmény kapcsán az I. r. terhelt felmentésére, az I., II. és III. tényállási pontban írt cselekmények hivatali visszaélés büntettekénti minősítésére és a büntetés lényeges mértékű enyhítésére tett indítványt.

A Legfőbb Ügyészség a felülvizsgálati indítványt alaptalannak találta. Álláspontja szerint a tényállás I. pontjában írt cselekmény minősítése törvényes. A specialitás a hivatali visszaélés esetében a hivatali bűncselekmények, illetve a hivatalos személy által elkövethető cselekmények tekintetében állhat fenn. A hivatali visszaélés azokkal valóban látszólagos halmazatot alkot, és ilyenkor a cselekmény a speciális rendelkezés szerinti tényállás alapján minősítendő. Azonban a hivatali visszaélés nem a család speciális esete, így halmazatuk valóságos.

Kitért arra, hogy a tényállás III. pontjában írt cselekmény kapcsán a cselekmény üzletszerű minősítése valóban megkérdőjelezhető; azonban akkor sem lenne törvénysértő a kiszabott büntetés, ha a két vesztegetési cselekmény minősítéséből mellőzné a Legfelsőbb Bíróság az üzletszerű minősítést, és így ezen okból sem lenne helye felülvizsgálatnak.

A tényállás VI. pontjában írt cselekmény kapcsán ugyancsak törvényesnek ítélte meg a bűnösség megállapítását és a jogerős ítélet szerinti minősítést. (Bf. 286/2009.)

Ezért indítványozta, hogy a Legfelsőbb Bíróság a megtámadott határozatokat hatályukban tartsa fenn.

Az ügyészi indítványra írásban tett észrevételeiben az I. r. terhelt védője lényegében az indítványában korábban kifejtetteket tartotta fenn.

- o -

A Be. 423. § (4) bekezdésére figyelemmel a Legfelsőbb Bíróság a megtámadott határozatot csak a felülvizsgálati indítvánnyal megtámadott részében és csak az abban meghatározott ok alapján bírálta felül.

A bűncselekmények minősítését támadó - a Be. 416. § (1) bekezdés b) pontjára alapított - indítványok az alábbiak miatt nem helytállóak:

A tényállás I. pontjában írt cselekmény minősítése kapcsán a védő a felülvizsgálati indítványban felhozott álláspontját már az alapeljárásban is kifejtette. A másodfokú bíróság erre nézve részletes indokát adta, hogy a megvalósított bűncselekmények alaki halmazata miért nem látszólagos. Az abban kifejtetteket a Legfelsőbb Bíróság az alábbiakkal egészíti ki:

Arra az indítvány helyesen utal, hogy az egy magatartással megvalósított több bűncselekmény halmazata akkor látszólagos, ha azok egymással a specialitás viszonyában állnak.

A speciális törvényi tényállást azonban éppen az jellemzi, hogy azt a jogalkotó az általános tényállásból emeli ki, mégpedig az egyik tényállási elem speciális jellemzőjére tekintettel.

Ahogy arra a Legfelsőbb Bíróság 3/2007. BJE. számú jogegységi határozata is utalt, a hivatali visszaélés büntettségével egyfelől az egyéb hivatali bűncselekmények, másfelől azok a bűncselekmények állnak a specialitás viszonyában, amelyek a hivatalos személyekénti elkövetést akár az alapeseti tényállás körében, akár minősítő körülményként magukba foglalják.

A Btk. 225. §-a szerinti cselekmény azonban a csalástól eltérően nem tartalmazza a tévedésbe ejtést, mint tényállási elemet, és a kárt, mint eredményt, így pusztán ezért sem lehet a csaláshoz képest speciális törvényi tényállás.

Az sem teszi egymást fedővé a két tényállást, hogy mindkettő célzatos bűncselekményt rendel büntetni. A vagyon elleni bűncselekmény célzata a jogtalan haszon, ami nem feltétlenül azonos a hivatali bűncselekmény célzatával. A jogtalan haszon minden esetben vagyoni jellegű, ezzel szemben a jogtalan előny vagy jogtalan hátrány általában a cselekmény következtében bármilyen, a korábbinál kedvezőbb vagy kedvezőtlenebb helyzet kialakulását jelenti, és nem annak ellenértéke; és nem is csupán vagyoni jellegű előnyt vagy hátrányt jelenthet.

A hivatali visszaélés másik lehetséges célzatával, a jogtalan hátránnyal pedig a vagyon elleni bűncselekmény tényállásában szereplő haszonszerzési célzat nyilvánvalóan nem azonosítható.

Az I.r. terhelt nem vitásan ennek valótlan állításával, hogy a sértett ellen operatív nyomozás folyik, amelynek megszüntetését 2 millió forint ellenében elintézi - tekintve, hogy ez az összeg rajta kívül eső okból nem került átadásra - elkövette a csalás bűncselekményének a kísérletét.

Ugyanakkor a valótlan állítás hátrányokozási célzatához kétség sem fér, mint ahogy ahhoz sem, hogy a valóságban nem is létező hátrány elhárításának vagyoni juttatás feltételéhez kötött ígéretével a terhelt a hivatali kötelességét is megsértette. Ez a magatartás tehát a vagyoni viszonyok célzott sérelmén túlmenően egyszersmind a hivatalos személyek működésébe vetett közbizalom megingatására is alkalmas volt, ezért - a különös jogi tárgyak eltérősege folytán - a hivatali visszaélés bűncselekményének a megállapítását is indokolja.

Miután a csalás bűncselekménye (a különös szintjén) a hivatali kötelezettség hátrányokozási célú megszegése nélkül is, a két bűncselekmény alaki halmazata valóságos, ennek megfelelően a cselekményt az eljáró bíróságok a törvénynek megfelelően minősítették.

A tényállás II-III. pontjában írt cselekmények minősítése kapcsán előterjesztett indítvány sem megalapozott.

Az a hivatalos személy, aki működésével kapcsolatban előnyt kér, a Btk. 250. §-ának (1) bekezdése szerint a vesztegetés büntettét követi el. A törvényhely (3) bekezdésének I. és II. tétele az (1) bekezdésben meghatározott bűncselekmény - három módon megvalósuló - minősített esetét szabályozza. Így két évtől nyolc évig terjedő szabadságvesztéssel büntetendő az I. tétel szerint az a hivatalos személy, aki működésével kapcsolatban jogtalan előnyt kér, és a jogtalan előnyért hivatali kötelességét megszegi, hatáskörét túllépi, vagy hivatali helyzetével egyébként visszaél; a II. tétel pedig öt évtől tíz évig terjedő szabadságvesztéssel rendeli büntetni a bűncselekményt az I. tételben meghatározott módon elkövető hivatalos személyt, ha az fontosabb ügyekben intézkedésre hivatott.

Ahogy indokolásában arra az első fokon eljáró megyei bíróság is kitért, az I. r. terhelt e cselekmények elkövetésekor fontosabb ügyekben eljáró hivatalos személynek minősült, miután nyomozóként számos olyan jogosítványa volt, amely állampolgárok jogait, illetve jogos érdekeit jelentős mértékben befolyásoló döntések előkészítésére, illetve meghozatalára hatalmazta fel.

A terheltnek, mint fontosabb ügyben intézkedésre hivatott hivatalos személynek az adott cselekmények kapcsán az irányadó tényállás szerint valóban nem voltak kötelességei, és nem volt hatásköre sem azok intézésére.

A Legfelsőbb Bíróság a Bf.V.2645/1994/5. számú ítéletében (BH 1995/387.) korábban már rámutatott arra, hogy minden olyan tevékenység, amely a hivatalos minőséghez kapcsolódó jogosítványok tudatos, a társadalmi rendeltetéssel ellentétes gyakorlatát jelenti, hivatali helyzettel egyéb módon történő visszaélésnek tekintendő.

A hivatali helyzettel visszaélés pedig vitathatatlanul a hivatali működés fogalmi körébe esik. Ezért a hivatali helyzettel visszaélés ellentételeként az előny kérése (elfogadása) a hivatali működéssel kapcsolatban van, függetlenül attól, hogy adott esetben a hivatalos személynek a szóban levő ügyben intézkedés jogosultság nélkül (hatáskörén kívül) járt el.

Erre is figyelemmel akkor, amikor a tényállás II. pontjában rögzítettek szerint A. F.-nek az ellene folyó büntetőügyben a felelősségre vonás elkerülése érdekében a sértett nevét és címét beosztásának felhasználásával megszerezte, és neki azt tanácsolta, hogy a tanúkat büntetőjogi felelősségre vonásának elkerülése érdekében vegye rá vallomásuk visszavonására, majd a nyilvántartásból újabb adatot szerzett meg, az erre lehetőséget adó

hivatali helyzetével élt vissza. Mivel mindezért jogtalan előnyt is kért, cselekményével nem a Btk. 225. §-a szerinti hivatali visszaélés, hanem a 250. § (1) bekezdésébe ütköző és a (3) bekezdés II. tételének 3. fordulata szerint minősülő vesztegetés büntettét követte el.

Ugyanígy hivatali helyzetével él vissza az az elkövető, aki a vele azonos beosztásban lévő kollégájától annak működésével kapcsolatban - az utóbbi által intézett ügyben - olyan szívességet kér, amely azzal jár együtt, hogy az kötelességét megszegi.

Ezért akkor, amikor a tényállás III. pontjában írtak szerint az I. r. terhelt arra tett ígéretet egy gyanúsítottnak, hogy az ellene ugyanannál a nyomozóhatóságnál folyamatban lévő büntetőügyben, amelynél maga is nyomozóként tevékenykedett, befolyásolni fogja annak vizsgálóját, és ezért jogtalan előnyt is kért, fontosabb ügyben intézkedésre hivatott hivatalos személyként a hivatali helyzetével visszaélve elkövette a Btk. 250. § (3) bekezdés II. tétel 3. fordulata szerinti vesztegetés büntettét.

Így e cselekmények hivatali visszaélés büntettekénti minősítésére irányuló indítvány nem helytálló.

Az indítvány a tényállás II. és III. pontjában írt cselekmények üzletszerűen elkövetettkénti minősítését is sérelmezte.

Bár arra számos esetben rámutatott már a Legfelsőbb Bíróság, hogy az üzletszerűség megállapíthatósága nem az elkövetett azonos vagy hasonló bűncselekmények számától függ, és megállapítható egyetlen bűncselekmény elkövetése mellett is, ha a tettes ismétlődő haszonszerzésre törekvő akarat-elhatározása további bűncselekményekre felismerhető. Az üzletszerűsége ilyen esetekben is a megállapított tényekből lehet és kell következtenni.

Az irányadó tényállás nem tartalmaz olyan tényeket, amelyekből arra lehetne következtetni, hogy a terhelt célja az elkövetettekkel azonos vagy hasonló bűncselekmények elkövetése révén jövedelmének rendszeres gyarapítása lett volna; a két vesztegetési cselekmény között eltelt hosszabb idő is ellentmond ennek. Így valóban tévedtek az eljáró bíróságok, amikor a tényállás II. és III. pontjában írt cselekményt üzletszerűen elkövetettnek minősítették.

A tényállás II. és III. pontjában írt bűncselekmények helyesen a Btk. 250. § (3) bekezdés II. tételének 3. fordulata szerint minősülnek.

A Btk. ezen rendelkezése azonban azt a fontosabb ügyekben intézkedésre hivatott hivatalos személyt, aki a vesztegetési cselekményt hivatali helyzetével egyébként visszaélve követi el,

ugyanúgy öt évtől tíz évig terjedő szabadságvesztéssel rendeli büntetni, mint azt a fontosabb ügyekben intézkedésre jogosult személyt, aki a bűncselekményt üzletszerűen követi el.

Így a vesztegetési cselekmények üzletszerűként elkövetettnek minősítése nem eredményezett törvénysértő büntetést, ezért ezen okból felülvizsgálatnak nincs helye.

A fenti törvényhely a) pontjára alapított - a tényállás VI. pontjában írt bűncselekménnyel kapcsolatos - felülvizsgálati indítvány pedig az alábbiak miatt alaptalan:

A Btk. 225. § szerinti hivatali visszaélés büntettét követi el az a hivatalos személy, aki kötelességét megszegi, hatáskörét túllépi, vagy hivatali helyzetével egyébként visszaél azért, hogy jogtalan előnyt szerezzen, vagy jogtalan hátrányt okozzon.

A hivatali helyzettel visszaélés egyéb formái közé tartozik az is, ha a hivatalos személy azt a látszatot kelti, hogy valamely ügy létezik, illetve az ilyen ügyben intézkedési lehetősége van. Ez az elkövetési forma többnyire nem más, mint a hivatalból adódó tekintély kihasználása személyes célra. Az ilyen magatartás a célzat fennállása esetén akkor is kimerítheti a bűncselekmény törvényi tényállását, ha az elkövető más szabályt azzal esetleg nem is sértett meg, az csupán etikai normákba ütközik.

A jogerős ítélet tényállának VI. pontja szerint az I. r. terhelt a hozzá mint rendőrtiszthez felvilágosításért forduló társát azért tájékoztatta félre, mert korábbi nézeteltérésük miatt „be akart neki tartani”, ezért azt a látszatot keltette, mintha ellene büntetőeljárás lenne folyamatban. Ezt hivatalából adódó tekintélye felhasználásával tette, és így egyértelműen visszaélt hivatali helyzetével. Cselekményének célja a társában félelem keltése volt, azaz cselekménye jogtalan hátrány okozására irányult. Miután magatartásával megvalósította a hivatali visszaélés büntettének valamennyi tényállási elemét, a bűnösségére levont következtetés helytálló.

Ezért az e tényállási pont kapcsán előterjesztett - a terhelt bűncselekmény hiányában történő felmentésére irányuló - felülvizsgálati indítvány sem megalapozott.

A Legfelsőbb Bíróság nem észlelt a 416. § (1) bekezdés c) pontjában megjelölt, feltétlen hatályon kívül helyezést eredményező eljárási szabálysértést sem.

Ezért a megtámadott határozatokat a Be. 426. §-a alapján hatályában fenntartotta.

Az ismételt indítvánnyal kapcsolatos tájékoztatás a Be. 416. § (4) bekezdés b) pontján, valamint a 418. § (3) bekezdésén alapul azzal, hogy a Be. 421. § (3) bekezdésére figyelemmel a Legfelsőbb Bíróság az ugyanazon jogosult által ismételten, vagy a más jogosult által azonos tartalommal előterjesztett indítvány elutasítására vonatkozó határozat hozatalát is mellőzheti.

Budapest, 2009. május 26.

Dr. Belegi József s.k. a tanács elnöke, Dr. Mészár Róza s.k. előadó bíró, Dr. Szabó Péter s.k. bíró

A kiadmány hiteléül:

írnok

AIné